

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce: O. S.

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. 242/2015-220-LPR/9

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. 242/2015-220-LPR/9, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Podanou žalobou napadl žalobce v záhlaví označené rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2016, č. j. 313-16-130 (dále jen „II. prvostupňové rozhodnutí“), kterým správní orgán I. stupně rozhodl podle § 85i zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, v rozhodném znění (dále jen „zákon o civilním letectví“).
2. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti žalobce ze dne 30. 7. 2015, evidovaná pod č. j. 10380-15/120. Žalobce přitom žádal o ověření spolehlivosti ve smyslu § 85e a násl. zákona o civilním letectví, přičemž správní orgán I. stupně na základě závazného stanoviska Police České republiky ze dne 24. 8. 2015, č. j. CPR-27549-4/ČJ-2015-930501 (dále jen „I. závazné stanovisko“), rozhodl o nespolehlivosti žalobce ve smyslu § 85h zákona o civilním letectví dne 22. 9. 2015, č. j. 1013/15-130 (dále jen „I. prvostupňové rozhodnutí“). Odvolací správní orgán zrušil napadené I. prvostupňové rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), a to pro nezákonnost I. závazného stanoviska. Odvolací správní orgán postupem podle § 98 správního řádu rozhodl, že I. závazné stanovisko je nezákonné, neboť v něm abscentuje jakékoliv odůvodnění. Posoudit spolehlivost žadatele ve smyslu § 85h zákona o civilním letectví totiž nelze toliko na základě prostého negativního konstatování. Správní orgán I. stupně pak na základě závazného stanoviska Policie České republiky ze dne 17. 2. 2016, č. j. CPR-3824-4/ČJ-2016-930501 (dále jen „II. závazné stanovisko“), II. prvostupňovým rozhodnutím opět konstatoval nespolehlivost žalobce ve smyslu § 85e odst. 1 a násl. zákona o civilním letectví. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno shora.

II.
Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobce ve své žalobě uvádí, že pracuje pro veřejnou akciovou společnost „Aeroflot-ruské letecké linky“. Na mezinárodním letišti Praha – Ruzyně žalobce pracuje přibližně 8 let, přičemž má přístup do vyhrazených prostor. Za celou dobu žalobce dle svých tvrzení nikdy neporušil bezpečnost a provozní předpisy upravující režim letiště. Rovněž nikdy nezaznamenal žádné připomínky ke svému chování a vystupování.
4. Žalobce zdůrazňuje, že nikdy nebyl trestán nebo trestně stíhán, nikdy proti němu nebylo vedeno řízení o správním deliktu. Žalobce uvádí, že je ženatý, pečuje o 2 nezletilé děti. Vede spořádaný rodinný život, nemá žádné dluhy nebo závazky po lhůtě splatnosti, není proti němu vedena exekuce nebo insolvenční řízení. Žalobce si proto není vědom žádného důvodu, proč by měl být osobou nespolehlivou ve smyslu příslušných ustanovení zákona o civilním letectví.
5. Žalobce uvádí, že II. závazné stanovisko přezkoumal nadřízený správní orgán, tj. Ministerstvo vnitra, přičemž jej potvrdilo s odvoláním na zprávu jedné ze zpravodajských služeb, aniž by specifikovalo, v čem konkrétně je žalobce nedůvěryhodný.
6. Žalobce je proto toho názoru, že mu nebylo umožněno, aby se seznámil s důvody, o které se II. závazné stanovisko opírá. V posledku přitom tyto důvody mají zásadní dopad na jeho osobní život, neboť mu fakticky neumožňují výkon povolání. V této souvislosti se žalobce

dovolává nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 300/2008 ze dne 11. 3. 2008, o společných pravidlech v oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy (dále jen „nařízení“). Podle žalobce právní úprava obsažená v zákoně o civilním letectví představuje přípustné přísnější opatření (oproti čl. 3 odst. 15 nařízení), které je sice přípustné podle čl. 6 odst. 1 nařízení, avšak musí být relevantní, objektivní, nediskriminační a úměrné danému riziku. Jinými slovy řečeno, žalobce je přesvědčen, že jeho „nedůvěryhodnost“ musí být relevantně a objektivně prokázána, přičemž musí být úměrná danému riziku, které prověřovaná osoba pro bezpečnost provozu ve vyhrazeném prostoru představuje, a zároveň toto opatření nesmí být vůči prověřované osobě diskriminační v porovnání s ostatními osobami, které přístup do vyhrazeného prostoru mají.

7. Žalobce se domnívá, že ani Policie České republiky, ani Ministerstvo vnitra vůbec neuvedly důvody, o které je II. závazné stanovisko opřeno, čímž došlo k porušení shora uvedených podmínek zakotvených v nařízení. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nepřezkoumatelného závazného stanoviska.
8. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil s tím, že žalovaný je povinen nahradit mu náklady řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že ověření spolehlivosti je proces, po jehož úspěšném absolvování a za splnění dalších podmínek mohou oprávněné osoby vstupovat do vyhrazeného bezpečnostního prostoru letiště bez doprovodu.
10. Žalovaný uvádí, že v řízení postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu, neboť odvolání směřovalo proti obsahu II. závazného stanoviska. Opakovaně přitom upozorňoval příslušný nadřízený správní orgán orgánu, který závazné stanovisko vydal, na platnou judikaturu týkající se zákonnosti formy závazných stanovisek, neboť se domníval, že absence odůvodnění negativního závazného stanoviska jej činí fakticky nezákonným z důvodu jeho absolutní nepřezkoumatelnosti. Pokud ovšem Ministerstvo vnitra odmítlo II. závazné stanovisko zrušit, nezbylo žalovanému nežli odvolání odmítnout II. prvostupňové rozhodnutí potvrdit.
11. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud rozhodl dle § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.
14. Žaloba je důvodná.
15. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující, z hlediska projednávané věci významné, skutečnosti:
 - (i) dne 30. 7. 2015 bylo zahájeno řízení ve věci žádosti žalobce o ověření spolehlivosti podle § 85e a násl. zákona o civilním letectví;
 - (ii) dne 24. 8. 2015 bylo vydáno I. závazné stanovisko, přičemž toto stanovisko bylo odůvodněno následovně: „*Informace dostupné Policii České republiky zakládají*

důvodné podezření, že by osoba mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu. Ve vztahu k osobě žadatele tak v souvislosti s jeho vstupem bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru lze spatřovat specifické riziko.“;

- (iii) dne 22. 9. 2015 bylo vydáno I. prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce prohlášen nespolehlivým ve smyslu § 85e a násl. zákona o civilním letectví;
- (iv) I. prvostupňové rozhodnutí bylo dne 22. 9. 2015 zrušeno podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, přičemž odvolací správní orgán postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu, načež nadřízený správní orgán (tj. Ministerstvo vnitra) orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (tj. Policii ČR) shledal nezákonnost I. závazného stanoviska, a to pro „neuvedení konkrétních skutečností, které k negativnímu závěru o nespolehlivosti vedou“;
- (v) dne 17. 2. 2016 bylo vydáno II. závazné stanovisko, přičemž toto stanovisko bylo odůvodněno následovně: *„Informace dostupné Policii České republiky zakládají důvodné podezření, že by osoba mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu. Ve vztahu k osobě žadatele tak v souvislosti s jeho vstupem bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru lze spatřovat specifické riziko.“;*
- (vi) dne 9. 3. 2016 bylo vydáno II. prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce prohlášen nespolehlivým ve smyslu § 85e a násl. zákona o civilním letectví;
- (vii) dne 27. 6. 2016 bylo vydáno napadené rozhodnutí, přičemž žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu a nadřízený správní orgán orgánu, který II. závazné stanovisko vydal, II. závazné stanovisko potvrdil s následujícím odůvodněním: *„Pro účely posouzení zmíněného závazného stanoviska Ministerstvo vnitra požádalo o předložení podkladů, z nichž Policie ČR vycházela při jeho vydání [...] Oprávněná úřední osoba se s danou zprávou pečlivě seznámila. Z obsahu zprávy byly zjištěny skutečnosti, které brání tomu, aby byl žadatel hodnocen jako důvěryhodný a měl krom jiného přístup do vyhrazeného bezpečnostního prostoru (umožnění vstupu do uvedených prostor by naopak představovalo specifické riziko). Ministerstvo zvažovalo charakter poskytnutých informací, přiklonilo se však k závěru, že brání vyslovení důvěryhodnosti žadatele [...] K námitce žadatele, že ze [sic!] Policie ČR nespécifikuje informace, z nichž vyplývá závěr o nedůvěryhodnosti, Ministerstvo vnitra uvádí že s ohledem na charakter řízení i zdroj informace nelze třetím osobám, tím spíše nedůvěryhodným, zpřístupňovat citlivé neveřejné informace [...] Podstatné je, že Ministerstvo vnitra mohlo reálně přezkoumat důvody postupu Policie ČR a nestranně posoudit, zda jsou její závěry odpovídající a přiléhavé, což bylo v předložené věci naplněno.“.*

16. Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“.*
17. Podle § 149 odst. 1 správního řádu platí: *„Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“.*

18. Podle § 85i zákona o civilní letectví platí: „*Není-li žadatel podle závazného stanoviska Policie České republiky důvěryhodný, vydá Úřad rozhodnutí o jeho nespolehlivosti. To platí i tehdy, vyjde-li v řízení najevo, že žadatel úmyslně uvedl nepravdivé údaje rozhodné pro ověření spolehlivosti nebo takové údaje úmyslně zamlčel. V opačném případě vydá Úřad namísto písemného vyhotovení rozhodnutí doklad o spolehlivosti.*“.
19. Institut ověřování spolehlivosti byl do právního řádu včleněn novelou č. 127/2014 Sb., která nabyla účinnosti 1. 2. 2015. Právě od tohoto data přitom provádí ověření spolehlivosti výhradně Úřad pro civilní letectví v součinnosti s Policí České republiky.
20. Aby bylo lze označit žadatele za osobu spolehlivou ve smyslu § 85i zákona o civilním letectví, musí současně splňovat podmínku bezúhonnosti a důvěryhodnosti. Za bezúhonnou se pro účely ověření spolehlivosti považuje fyzická osoba, která nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin, ani nebyla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s výkonem činností leteckého personálu, provozováním letiště, poskytováním leteckých služeb nebo provozováním leteckých činností, pokud se na ní nehledí, jako by nebyla odsouzena (§ 85f odst. 1 zákona o civilním letectví). Za důvěryhodnou se pak pro účely ověření spolehlivosti považuje fyzická osoba, u které nelze v souvislosti s jejím vstupem bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru spatřovat specifické riziko. Specifickým rizikem je důvodné podezření, že dosavadní chování fyzické osoby, její pracovní nebo společenské styky významně nasvědčují tomu, že by mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu (§ 85f odst. 2 zákona o civilním letectví).
21. Ze shora uvedeného se tak podává, že prvostupňový správní orgán vychází při rozhodování o spolehlivosti osoby ve smyslu § 85i zákona o civilním letectví ze závazného stanoviska Policie České republiky, přičemž ta v rámci kategorie důvěryhodnosti zkoumá, zdali lze v souvislosti se vstupem dotčené osoby bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru spatřovat specifické riziko, resp. zda zde existuje důvodné podezření, že dosavadní chování fyzické osoby, její pracovní nebo společenské styky významně nasvědčují tomu, že by mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu.
22. Jak již bylo řečeno shora, v projednávané věci je klíčové, zdali II. závazné stanovisko, které bylo podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ob stojí z hlediska požadavků právem na něj kladené.
23. V této souvislosti se připomíná, že podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Jestliže přitom odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. To se také v projednávané věci stalo, jak zdejší soud zjistil z obsahu správního spisu.
24. Zákon o civilním letectví přitom neobsahuje žádnou zvláštní právní úpravu stran požadavků kladených na závazné stanovisko podle § 85h zákona o civilním letectví z hlediska jeho obsahu. Použije se proto obecná právní úprava obsažená ve správním řádu, kdy k samotným obsahovým náležitostem závazných stanovisek se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, takto: „*S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část*

rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona [...] Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“.

25. Dlužno poznamenat, že závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu převzal i zákonodárce, když zákonem č. 255/2017 Sb. novelizoval s účinností od 1. 1. 2018 § 149 odst. 2 správního řádu, který nyní jednoznačně stanovuje podmínky kladené na obsah závazných stanovisek.
26. Z obsahu správního spisu zdejší soud seznal, že II. závazné stanovisko je odůvodněné 2 větami, které v zásadě opisují text § 85f odst. 2 zákona o civilním letectví. Nadřízený správní orgán se pak rozhodl takovéto odůvodnění akceptovat a sám k odůvodnění II. závazného stanoviska jednoduše konstatoval, že se ztotožňuje s jeho závěrem, aniž by jakkoliv své stanovisko blíže odůvodnil. Nelze proto nežli konstatovat, že z II. závazného stanoviska, které bylo podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ba ani z potvrzení tohoto stanoviska Ministerstvem vnitra ze dne 2. 5. 2016, nelze ani v nejhrubších obrysech seznat důvody, na základě kterých bylo dotčené závazné stanovisko vydáno. Soud proto nemůže přezkoumat zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.
27. Na tomto místě se nelze nepozastavit nad postupem Ministerstva vnitra. Platí totiž, že odůvodnění II. závazného stanoviska je naprosto shodné s odůvodněním I. závazného stanoviska. Rozhodnutím ze dne 26. 11. 2015, č. j. MV-168745-4/OBP-2015, přitom Ministerstvo vnitra (jako příslušný nadřízený správní orgán), I. závazné stanovisko zrušilo, když shledalo: „Nezákonnost závazného stanoviska pak Ministerstvo vnitra spatřuje v tom, jak už bylo výše naznačeno, že závěr o tom, že žadatele nelze považovat za důvěryhodného ve smyslu 85f odst. 2 zákona o civilním letectví nelze učinit na základě prostého negativního konstatování jiného útvaru, aniž by byly uvedeny, předloženy či patrný konkrétní skutečnosti, které k takovému negativnímu závěru vedou.“ Jinými slovy řečeno, Ministerstva vnitra jako nadřízený správní orgán potvrdilo II. závazné stanovisko, jakkoliv toto stanovisko bylo odůvodněno úplně stejně jako I. závazné stanovisko, i když I. závazné stanovisko bylo Ministerstvem vnitra shledáno nepřezkoumatelným. Nepřezkoumatelnosti II. závazného stanoviska si přitom muselo být Ministerstvo vnitra vědomo i z toho důvodu, že na tuto vadu žalovaný opakovaně poukazoval ve smyslu příslušné judikatury správních soudů (a to dokonce i s odkazy na příslušnou judikaturu správních soudů, jakož i odbornou literaturu; srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 A 86/2011-42).
28. Soud sice rozumí možným obavám Ministerstva vnitra a Policie ČR stran citlivosti informací, na základě kterých byl učiněn závěr stran nespolehlivosti dotčené osoby, avšak tyto obavy není možné saturovat absencí odůvodnění dotčeného závazného stanoviska. Koneckonců i zákon o civilním letectví zná nástroje, kterak je možné dostat ochraně vybraných informací a zároveň i požadavkům na odůvodněnost závazného stanoviska (viz § 85h a § 85l zákona o civilním letectví).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Zdejší soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že závazné stanovisko Policie České republiky ze dne 17. 2. 2016, č. j. CPR-3824-4/ČJ-2016-930501, vydané v projednávané věci je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože obsah závazného stanoviska je v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž navazující rozhodnutí žalovaného. Zdejšímu soudu proto nezbylo, nežli žalobou napadené rozhodnutí výrokem I. podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
30. Na tomto místě se připomíná, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů platí, že pokud je vyslovena nezákonnost subsumovaných správních aktů v rámci odůvodnění soudních rozhodnutí, které zrušují akt finální o dotčený subsumovaný správní akt se opírající, potom tyto subsumované správní akty stávají se neúčinné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016-59, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83). Jinými slovy řečeno, pokud bylo v projednávané věci jasně řečeno, že II. závazné stanovisko je nepřezkoumatelné, musí žalovaný správní orgán učinit vše, co je v jeho silách, aby obstaral takový zákonný podkladový správní akt, o který by mohl své rozhodnutí opřít. Dotčený nadřízený správní orgán je přitom povinen v tomto směru vyvinout odpovídající součinnost, když je v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právními závěry zdejšího soudu obdobně jako žalovaný.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něžž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný, v tomto případě tedy žalobce. Jeho náklady tvoří soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu